

Ministeren

Uddannelses- og Forskningsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

I brev af 2. september 2025 har udvalget stillet mig følgende spørgsmål:

5. september 2025

Alm. del spørgsmål 160

**Uddannelses- og
Forskningsministeriet**

Vil ministeren sende udvalget sit talepapir fra åbent samråd den 2/9-25 om antallet af udenlandske studerende i Danmark mv., jf. UFU alm. del – samrådsspm. H-K?

Bredgade 40-42
1260 København K
Tel. 3392 9700
ufm@ufm.dk
www.ufm.dk

Svar

Som svar på alm. del spørgsmål 160 fremsendes hermed mit talepapir fra åbent samråd i UFU d. 2. september 2025 om antallet af udenlandske studerende i Danmark mv., jf. UFU alm. del – samrådsspm. H-K.

CVR-nr. 1680 5408

Ref.-nr.
595032

Med venlig hilsen

Christina Egelund

DET TALTE ORD GÆLDER

Samrådsspørgsmål

Spørgsmålene er stillet af Mikkel Bjørn (DF) og Sandra Skalvig (LA).

Samrådsspørgsmål H

Vil ministeren redegøre for, hvordan regeringen forholder sig til, at Danmark i disse år står vidt åben som ladeport for en massiv tilstrømning af studerende – samt deres ægtefæller og børn – fra det overvejende muslimske land Bangladesh, når det står lysende klart, at der foregår en systematisk udnyttelse af studievisumordningen som migrationskanal ind i det danske velfærdssamfund?

Samrådsspørgsmål I

Giver det anledning til overvejelser hos regeringen, at universiteterne selv slår alarm om sproglige og faglige mangler blandt disse udenlandske studerende – uden at ministeren handler?

Samrådsspørgsmål J

Vil ministeren forklare, hvorfor regeringen accepterer, at bureauer i både Odense og Dhaka helt åbenlyst reklamerer med Danmark som den letteste vej til en ny tilværelse i Europa – og til det danske arbejdsmarked?

Samrådsspørgsmål K

Hvad vil ministeren gøre for at standse, at vores skoler, lokalsamfund, daginstitutioner og arbejdsmarked skal bære byrden for et eksperiment, hvor uddannelsessystemet bruges som indvandringsmaskine fra kulturfremmede lande?

Svar

Tak for ordet. Og sådan set også tak både til Mikkel Bjørn og Sandra Skalvig for at indkalde til samrådet. Jeg synes, det er på alle måder betimeligt, at vi drøfter denne udvikling, også i udvalget her. Så tak for spørgsmålene, og jeg har tænkt mig at besvare dem samlet.

Der er på få år sket en markant stigning i antallet af personer fra Bangladesh, som kommer hertil på et studieophold. Det er opsigtsvækkende tal, og det er også udtryk for en problematisk udvikling, fordi det viser sig, at mange af de studerende, som de senere år er kommet hertil fra Bangladesh, ikke har de forudsætninger, der skal til for at studere på en videregående uddannelse her.

Flere universiteter beretter, at de studerende fra Bangladesh generelt er mindre studieaktive, og vi kan se, at de gennemfører deres uddannelser i mindre grad end andre internationale studerende. Til gengæld arbejder de meget ved siden af studierne, og der tegner sig et billede af, at den egentlige hensigt med at tage ophold i Danmark ikke primært er at studere, men at arbejde. Og det går ikke.

Vi kan selvfølgelig ikke acceptere, at studieordninger bliver misbrugt som en bagvej til arbejdsmarkedet.

Derfor kommer vi også til at sætte ind med konkrete tiltag, inden der næste gang er optag til de videregående uddannelser. Det er der jo i 2026. Vi skal have løst det her problem.

Før jeg uddyber de konkrete tiltag, som jeg mener, vi skal tage, så vil jeg også lige benytte lejligheden til at give en status på, hvordan udviklingen er sådan helt aktuelt. Fordi det har jo lige været sommer og dermed har der også været optag til de videregående uddannelser – og jeg har selvfølgelig interesseret mig for udviklingen i antallet af studerende fra Bangladesh.

Og det er en interessant udvikling, fordi – og det er foreløbige tal, det skal jeg understrege: Foreløbige tal indhentet fra universiteterne tydeligt viser, at der på kandidatuddannelserne er tale om et markant fald i optagne fra Bangladesh på næsten en tredjedel fra 2024 til 2025 – konkret et fald på 29 pct. Det er et markant fald i antal optagne på trods af en stor stigning i antallet af ansøgninger. Det vil sige, der er flere, der har banket på døren, som gerne vil ind, og der er færre, som

er kommet ind. Det vidner alt andet lige om, at universiteterne er opmærksomme på udfordringen og at man også arbejder aktivt med at løse den.

Med de tiltag, vi yderligere kommer til at tage fra regeringens side, er jeg overbevist om, at vi i fællesskab nok skal få dæmmet op for det her problem.

For at gøre det, bliver vi nødt til at vide ret præcist, hvad der skaber problemet.

Og derfor har jeg foranlediget, at udviklingens sammenhæng er blevet undersøgt. Eller sagt med menneskeord: jeg ville vide, hvorfor tilstrømningen af studerende fra Bangladesh er vokset så eksplosivt, som tilfældet er, altså indtil i år.

Undersøgelsen blev færdig og offentliggjort i sidste uge, og selvom der selvfølgelig er mange nuancer til alle situationer, så tegner den alligevel et ret entydigt billede af, hvad det er, der er på spil.

For det første, helt overordnet, så handler det om udviklingen i Bangladesh selv: Det er et stort land, der er en voksende middelklasse, og det betyder også, at der er flere, som er i stand til at sætte sig i bevægelse til Europa for at søge uddannelse.

I den situation, så leder man selvfølgelig efter attraktive lande. Her peger universiteterne i undersøgelsen på, at særligt to forhold gør sig gældende for Danmark: for det første, det faktum, at man med en studieopholdstilladelse i hånden kan medbringe sin ægtefælle, og at den ægtefælle også har ret til at arbejde her.

For det andet, så peges der også på, at prisen spiller en rolle. Det gælder både prisniveauet og det gælder også betalingsflowet.

Universiteter oplever, at der søges mod de billigere uddannelser, og at det har en betydning, hvor meget der skal betales upfront, og hvor meget man sådan kan betale henad vejen. Der tyder på, at vi i Danmark har generelt lavere priser og også en lempeligere betalingsstruktur end andre europæiske lande.

Og de to forhold, altså retten til at tage sin ægtefælle med sig og prisniveauet og struktur er noget, som vi kommer til at adressere.

Så er der så den anden side af problemstillingen: Det faktum, at de studerende fra Bangladesh generelt klarer sig dårligt på de kandidatuddannelser, som de er optaget på.

Konkret, så peger flere af universiteterne på, at de studerende fra Bangladesh i høj grad i praksis har svært ved at tale og forstå engelsk på et tilstrækkeligt niveau. Og det er jo så til trods for, at der er papirer og anerkendte beviser på det modsatte.

Det samme gør sig i øvrigt gældende i forhold til at have et tilstrækkeligt akademisk niveau.

Samtidigt viser tallene, at studerende fra Bangladesh har højere frafald. De arbejder mere under studiet end både danske studerende og andre internationale studerende. Og dem, som gennemfører deres uddannelse og får et job i Danmark, de bliver oftere ansat i job med lavere lønninger end internationale dimittender fra andre tredjelande.

Og derfor kommer vi også til at se på en skærpelse af adgangskravene til kandidatuddannelserne. Både fra centralt hold men også ved at give universiteterne bedre mulighed for at afvise ansøgere, som ikke er reelt kvalificerede.

Og så er det klart, at i det omfang, at der forsøges snydt eller manipuleret med eksamenspapirer, så skal universiteterne være i stand til at opfange det og også sanktionere dem, som måtte lykkes med at blive optaget på falske forudsætninger.

Samlet set, så er det min vurdering, at de tiltag effektivt vil stoppe optaget af studerende, som ikke har de forudsætninger, der skal til for at gennemføre en kandidatuddannelse – og som i øvrigt kommer her med det egentlige formål at skaffe sig adgang til arbejdsmarkedet.

Så spørges der ind til anvendelsen af såkaldte agentbureauer i Dhaka og Odense, som der står i spørgsmålet. Jeg lægger til grund, at samrådsstillerne også vil problematisere det, hvis det foregår andre steder end i Dhaka eller Odense.

Regeringens holdning er, at det er både uholdbart og uacceptabelt at anvende agentbureauer, som systematisk reklamerer med universitetsuddannelser i Danmark som en smutvej arbejdsmarkedet.

Det har jeg sagt til universiteterne. Min forventning er derfor også, at det samarbejde, som nogle universiteter måtte have haft med den type af agentbureauer stopper nu. Det er også den tilkendegivelse, som jeg har fået fra universiteterne.

Så vil jeg bare afslutningsvist slå fast sådan på den lidt mere overordnede klinge, at som jeg ser det, så har internationale studerende en høj værdi for Danmark. Det har de både for erhvervslivet og det har de som samfundet som helhed. Derfor har denne regering også taget initiativ til at oprette flere engelsksprogede studiepladser.

Når det så er sagt, er det klart at muligheden for at komme til Danmark for at studere er tiltænkt studerende, som kan gennemføre en universitetsuddannelse og derefter bidrage til det danske samfund inden for det fagområde, som deres universitetsuddannelse har kvalificeret dem til og så skal den selvfølgelig ikke fungere som adgangsbillet til arbejdsmarkedet. Det har vi andre ordninger til.

Tak for ordet.